

Отже, трагічний досвід «Великого терору» демонструє, наскільки згубною може бути система, побудована на нехтуванні правами людини та її основоположними свободами. Наслідки сталінського терору залишили важку спадщину, що й досі виявляється в посттоталітарних практиках окремих інститутів державної влади. Відсутність законності, масові репресії та неповага до основоположних прав і свобод людини перетворили терор на інструмент влади, спрямований на тотальне підкорення населення. Ця політика спричинила девальвацію прав людини і знищення моральних цінностей, негативні наслідки яких відчуються й донині. Лише глибоке усвідомлення цих подій та їхніх причин може слугувати для українського суспільства надійним запобіжником від можливого повернення тоталітарних практик у будь-якій формі.

Список використаних джерел:

1. Тронько П. Т. Дослідження «великого терору» у науково-документальній серії книг «Реабілітовані історією». Історія України : маловідомі імена, події, факти : збірник статей. Київ : Інститут історії України НАН України, 2011. Вип. 37. С. 4-17.
2. Золотарьов В. А. Фаворит Єжова : сторінки біографії наркома внутрішніх справ УРСР О. І. Успенського. Політичні репресії в Українській РСР 1937-1938 рр. : дослідницькі рефлексії та інтерпретації. До 75-річчя «Великого терору» в СРСР : Матеріали Всеукраїнської наукової конференції, м. Київ, 15 березня 2012 р. К. : Інститут історії України, 2013. С. 164-187.
3. Романець Н. Р. Репресивна політика радянської влади в українському селі (1925-1939 рр.) у висвітленні сучасної російської історіографії. *Наукові праці історичного факультету Запорізького національного університету*. 2015. Вип. 44. Т. 2. С. 162-166.
4. Якубова Л. В обіймах страху і смерті. Більшовицький терор в Україні. Харків. 2016. 544 с.

Олександр ДУНЯШЕНКО,

здобувач вищої освіти

Юлія ОЛІЙНИК,

викладач кафедри

адміністративного права і процесу

Дніпровського державного

університету внутрішніх справ

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ПІДГОТОВКИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ДЛЯ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ ЯК ПЕРЕДУМОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Роль поліції у забезпеченні національної безпеки та оборони в сучасному світі стає все більш важливою: зростання загроз безпеці та нестабільність на міжнародній арені вимагають від поліцейських не лише вміння здійснювати правоохоронну діяльність на місцях, але й готовність до

участі у секторі безпеки та оборони країни. У зв'язку з цим дедалі більшу увагу приділяють підготовці поліцейських для виконання завдань у секторі безпеки та оборони. Для досягнення цієї мети важливо вивчати та аналізувати зарубіжний досвід підготовки поліцейських для сектору безпеки і оборони. Цей досвід може стати важливим джерелом знань та ідей, які сприятимуть вдосконаленню системи підготовки поліцейських в Україні.

Зазначимо, що проблема «Підготовка поліцейських для сектору безпеки і оборони як передумова забезпечення національної безпеки України. Зарубіжний досвід» є важливою для дослідження, бо: розвиток сектору безпеки і оборони відіграє ключову роль у забезпеченні цілісності та безпеки країни; українські поліцейські потребують покращення у підготовці для роботи в секторі безпеки і оборони; правильно підготовлені кадри можуть відігравати важливу роль у захисті територіальної цілісності та безпеки громадян; аналіз досвіду інших країн у підготовці поліцейських надає важливі вказівки та рекомендації для вдосконалення української системи навчання; для ефективного забезпечення національної безпеки необхідно провести стратегічні зміни у системі підготовки поліцейських, спрямовані на адаптацію до нових викликів та загроз.

Національна стратегія поліцейської діяльності, орієнтованої на громаду, ґрунтується на принципах партнерства та співпраці з громадою, співробітництві, використанні сучасних методів виявлення та вирішення проблем через проблемно-орієнтовану поліцейську діяльність, відповідальності, запобігання, прозорості, розширення та зміцнення послуг і проєктів. Стратегія має значний потенціал як засіб покращення доступу до правосуддя, операційної ефективності та підвищення загальної якості життя місцевої громади, а система ефективної підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації кадрів у МВС України сприяє формуванню професійних навичок та є важливим чинником конструктивної взаємодії поліції та громади. Так, в умовах сьогодення доречним є розробка нової раціонально та науково-обґрунтованої організаційно-штатної структури сектору охорони правопорядку, перегляд чисельності офіцерського корпусу, визначення доцільного співвідношення між категоріями офіцерського складу, потреби у підготовці кадрів для різних рівнів управління, що в подальшому потребує і структури системи освіти правоохоронців, системи підготовки та підвищення кваліфікації офіцерського складу. Крім того, на наш погляд, доцільно було б переглянути обсяги держзамовлення на підготовку кваліфікованих офіцерських кадрів та фахівців з вищою освітою для структур сил охорони правопорядку у вищих навчальних закладах із специфічними умовами навчання з урахуванням потреб забезпечення національної безпеки та економічних можливостей держави [1, с.439].

У сучасних умовах зростаючих геополітичних викликів та загроз безпеці питання підготовки поліцейських для виконання завдань у секторі безпеки та оборони в Україні набуває особливого значення. Зарубіжний досвід у цьому

напрямі може стати важливим джерелом інформації та ідей для удосконалення системи підготовки поліцейських в Україні. Враховуючи іноземний досвід при підготовці кадрів для правоохоронної сфери, відмітимо та детально розглянемо окремі положення (на прикладі досвіду Канади):

По-перше, це практична спрямованість, котра робить її актуальною та витребуваною практичними органами та підрозділами;

По-друге, це розвиток різноманітних програм з підготовки поліцейських для участі у секторі безпеки та оборони, які охоплюють такі аспекти як: тактика бойових дій, використання спеціальних засобів, медична підготовка та інші важливі компоненти;

По-третє, це спеціалізовані академії та навчальні центри, які спеціалізуються на підготовці поліцейських для виконання завдань у секторі безпеки та оборони та забезпечують комплексну та глибоку підготовку, враховуючи специфіку сучасних загроз;

По-четверте, це взаємодія у сфері підготовки поліцейських для сектору безпеки та оборони, що дозволяє обмінюватися досвідом, навчальними програмами та кращими практиками, що сприяє підвищенню ефективності підготовки.

Отже, можна зробити висновок, що зарубіжний досвід підготовки поліцейських для сектору безпеки та оборони має великий потенціал для використання в Україні, тому важливо вивчити та адаптувати кращі практики для забезпечення національної безпеки. Його вивчення та використання можуть сприяти підвищенню ефективності діяльності сил правопорядку та зміцненню обороноздатності нашої держави.

Список використаних джерел:

1. Гіденко Є. С. Зарубіжний досвід нормативно-правового регулювання професійної підготовки сил охорони правопорядку та основні напрямки його впровадження в Україні щодо забезпечення тактичної грамотності. URL : <http://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/view/297146/290069> (дата звернення 25.03.2024).

2. 2. Гіденко Є. С. Збільшення довіри населення, як основний напрям роботи Національної поліції / Є. С. Гіденко // Актуальні проблеми службово-бойової діяльності сил сектору безпеки і оборони України в умовах воєнного стану: матеріали Регіон. наук.-практ. конф. (м. Дніпро, 30 черв. 2022 р.). Дніпро: ДДУВС, 2022. С. 24–26.

3. Національна безпека в умовах війни, післявоєнної відбудови та глобальних викликів ХХІ століття: збірник тез доповідей Всеукраїнської науково-практичної конференції, 7-8 грудня 2023 року. Житомир: Житомирська політехніка, 2023. 575 с. URL: <https://conf.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2024/02/povnyj-tekst.pdf> (дата звернення 25.03.2024).

4. Сокурєнко В. В. Підготовка кадрів для сектору безпеки і оборони як передумова забезпечення національної безпеки України. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/server/api/core/bitstreams/402d5c67-1281-4659-8447-d8e591e6f9a0/content> (дата звернення 25.03.2024).